

IRENE WOOL VZW

DOCUMENTATIEMATERIAAL

Bij de aanvraag werkingssubsidie Kunstendecreet — periode 2023-2027

1

NIEUWE CREATIES

INDIVIDUELE FICHES PER NIEUWE CREATIE

Deze bijlage bevat voor elke nieuwe creatie die we de komende subsidieperiode voorzien een fiche met tekst en beeldmateriaal:

**CHANT FOR HOPE
DELIRIUM
SLAMMING DOORS
FOAM HEADS**

Voorafgaand hebben we ook een fiche toegevoegd mbt de aankomende nieuwe creatie (2022), omdat deze grote productie zeker in 2023 en 2024 nog een belangrijke rol zal spelen binnen onze werking, o.m. door internationaal te reizen:

HISTOIRE(S) DU THÉÂTRE IV: ONE SONG

HISTOIRE(S) DU THÉÂTRE IV: ONE SONG

HISTOIRE(S) DU THÉÂTRE IV: ONE SONG — 2022

Première: juli 2022 (Festival van Avignon)

Tournee: 2023-2024

Coproductie: Festival van Avignon, Théâtre Dijon, Teatre Lliure (Barcelona), Comédie de Genève, DESINGEL (Antwerpen).

Op uitnodiging van NTGent formuleert Miet Warlop als vierde regisseur in de reeks *Histoire(s) du Théâtre* – na Milo Rau, Faustin Linyekula en Angélica Liddell – een antwoord op de vraag: ‘Wat is jouw geschiedenis als theatermaker?’

Histoire(s) du Théâtre IV: One Song situeert zich in het unieke universum van Warlop, waarbij acht performers de arena betreden voor een bezwerend ritueel over afscheid, leven en dood, hoop en heropstanding.

In deze nieuwe voorstelling resoneert een geschiedenis die voor Miet Warlop zowel een artistieke als een persoonlijke betekenis heeft. Haar reflectie over theater als kunstvorm leidt tot een fysiek concept waarin we elementen uit eerdere producties herkennen. Zoals het ritueel concert met een choreografische onderbouw dat aan de basis lag van zowel *Ghost Writer and the Broken Hand Break* (2018) als *Sportband / Afgetrainde Klanken* (2005). Of de uitnodiging om samen te ademen, performers en publiek, om onze angsten en demonen uit te drijven, zoals we het zagen in *Fruits of Labor* (2016), waarbij de voorstelling als ‘een pijnstillertje voor de wereld’ werd ingezet. Het typeert de artistieke signatuur van Warlop dat zulke thema’s en motieven soms jaren later opnieuw aan de oppervlakte komen: in haar oeuvre is alles met elkaar verbonden, impliciet of expliciet. Het is circulair, zoals het leven zelf, in meerdere opzichten.

Een ander element is de krachtinspanning als metafoor, een onderzoek dat Warlop startte in *Sportband / Afgetrainde Klanken*, destijds gemaakt als een requiem en eerbetoon aan haar overleden

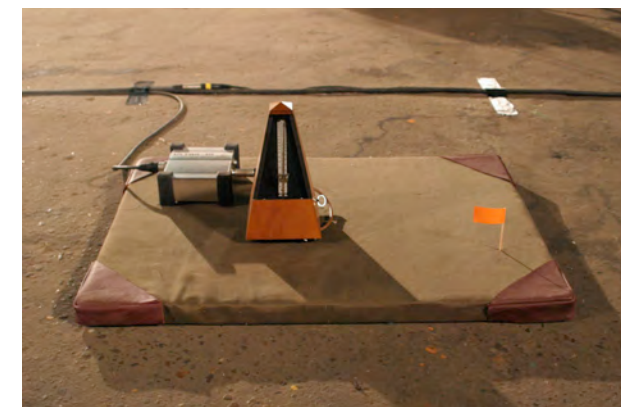
broer Jasper. Die productie was een eigenzinnig huwelijk tussen sport, als het summum van de menselijke beweging, en muziek, als het summum van klanken en geluid. De – reële – inspanningen op scène golden als een illustratie van het leven zelf: een opeenvolging van energiegolven, voortgestuwd door onze individuele en collectieve ademhaling, tot de uitputting onherroepelijk volgt. En wat er daarna nog mogelijk is. Ook dat is de insteek van *One Song*: de afspraak om samen *all the way* te gaan, hier en nu.

Het verleden is het heden is de toekomst. En als mens zijn we willens nillens een gladiator, in strijd met de tijd. Schoonheid en troost laten zich niet vatten maar overkomen ons; de behoefte om ons met elkaar te verbinden maakt ons zowel kwetsbaar als tragisch. Kwetsbaar in onze fysieke beperkingen, ondanks de inspanningen die we leveren om ons lichaam te versterken. En tragisch is ons existentiële eenzaamheid, het gevolg van een bewustzijn dat de mens eigen is.

Een vraag die bijgevolg steeds terugkeert, is: hoe kunnen we elkaar vinden op een manier die niet vrijblijvend is? Via de metafoor van een live competitie annex concert, inclusief een commentator en een cheerleader, nodigt Miet Warlop ons uit om een gemeenschap te vormen en elkaar op te tillen, als in een viering. Het tijdelijke wordt zo het universele, en het persoonlijke wordt iets van het collectief. Dat is de subtekst van *One Song*: hoe één lied betekenis kan geven aan een hele samenleving. Eenheid in de verscheidenheid.

De acht performers in de voorstelling gaan samen tot het uiterste: via gezongen tekst, beelden en objecten, zuurstof en zweet evoceren ze onze *condition humaine*. Steeds opnieuw staat er iemand recht om zijn of haar grenzen te verleggen. Zij tarten de tijd en geven uiting aan een diep menselijke behoefte: het moment waarop we ons denkende lichaam kunnen overstijgen.

CHANT FOR HOPE

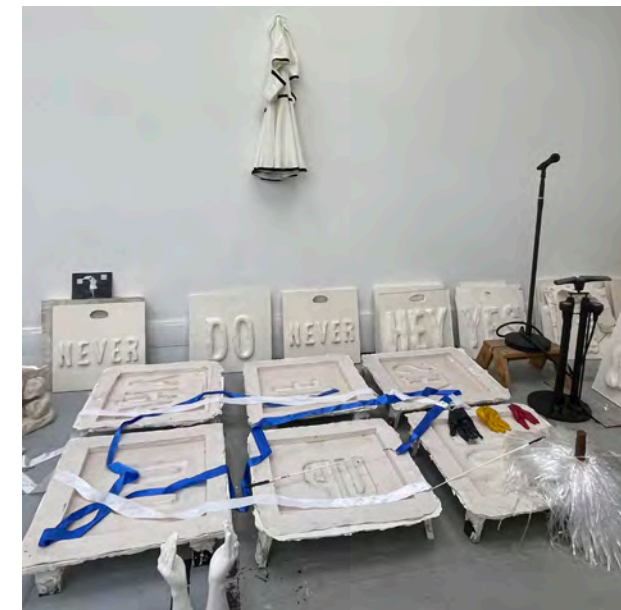

CHANT FOR HOPE — 2023

Première: februari 2023

Coproductie: Dhaka Art Summit, Bangladesh

Chant for Hope is een gloednieuwe performance waarin live zang een belangrijke rol zal spelen, als een verbindende factor. Taal is iets wat onze culturen wereldwijd definieert, en tekst is iets dat Miet in de toekomst vaker wil onderzoeken. Tegelijk gaat ze op zoek naar symbolen, handelingen en beelden die universeel zijn – hoop als iets zeer menselijks. De presentatie in een compleet andere culturele context biedt extra uitdagingen. Wat is bijvoorbeeld het equivalent van een cheerleader – een in oorsprong zeer westers beeld – in een Zuid-Aziatisch land? Bangladesh wordt voornamelijk bevolkt door moslims en is een van de meest dichtbevolkte landen ter wereld, met heel oude Indiase tradities en rituelen.

Kan gips, als materiaal, vervangen worden door bijvoorbeeld klei, als verwijzing naar het vruchtbare slijk dat achterblijft na een stortbui? Bangladesh kent een tropisch klimaat, met zeer vochtige zomers en moessons of regenseizoenen. Het is ook gevoelig voor stijgingen van de zeespiegel, een fenomeen dat steeds bedreigender wordt – de frequentie neemt namelijk toe als gevolg van de klimaatveranderingen.

Ook het Bengaalse schrift willen we verwerken. Dat is zeer grafisch en visueel zeer mooi.

De voorbije jaren werden enkele tests en aanzetten ontwikkeld in het atelier, waardoor de eerste artistieke keuzes konden gemaakt worden: zachte versus harde mallen, het afgieten van woorden op scène, het inzetten van een groep uitgeputte cheerleaders ...

DELIRIUM

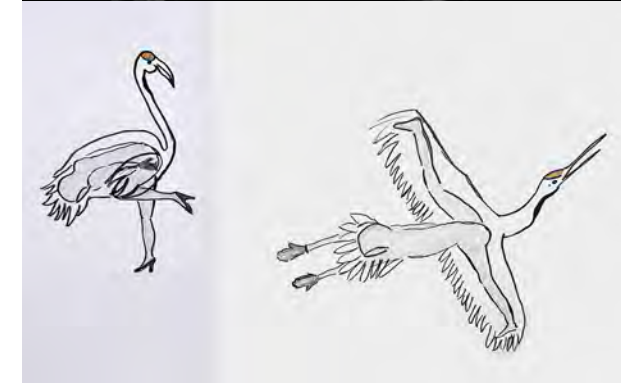
Delirium Protagonist

DELIRIUM — 2024

Première: mei 2024 (Kunstenfestivaldesarts)

Coproductie: Tanzquartier Wien (AT), Kunstenfestivaldesarts i.s.m. Kaaitheater (BE), LOUD Festival (IL)

Sinds haar eerste creatie werkt Miet Warlop in het geheim aan wat zij 'de schedel van het onderbewust-zijn' noemt, een plek waar je grootste angsten en verlangens samenkomen. Dit hoogtepunt krijgt de naam *Delirium*, een woord dat bewust werd gekozen voor wat per definitie ontsnapt aan het tastbare. Een staat van verwarring, een droom, een reis.

Propositie voor flamingohoofd

Zoals al haar creaties zal *Delirium* een vorm ontlelen, onderzoeken, uitbreiden en te buiten gaan. *De Sportband* is een rock 'n roll atletiekwedstrijd. *Mystery Magnet* is een reuzegroot schilderij, uitvergroot, uit elkaar geblazen, een doek dat over het hele toneel wordt verspreid. *Dragging the Bone* is een hard gipsen sculptuur die onkneedbaar is, maar wel breekt onder druk. *Fruits of Labor* is een onstuitbaar rockconcert dat de spanning van onze grootste angsten en vragen uitademt. *Big Bears Cry Too* is een verhaal over spoken, uitgebeeld aan de hand van een

reeks objecten die over het podium vliegen. *Ghost Writer and the Broken Hand Break* is een ritueel live concert met tollende derwisjdansers.

Delirium voert het publiek mee in groepen en volumes. Zoals een voyeur krijgt het de unieke kans om te zien wat eigenlijk onzichtbaar zou moeten zijn, een hallucinatie, een luchtspiegeling. Zoals een sjamaan iemand door een metafysische ervaring begeleidt, zal de *Delirium*-gids de entertainer zijn. Hij komt van een trap en nog voor hij zelfs het publiek kan begroeten, brengt de trap hem naar andere plaatsen en landschappen uit het onderbewustzijn.

Een leeg podium zal ongeveer twaalf scènes verwelkomen. De ene is een choreografie, de ander een beeld, een stunt in de ruimte of een zangbijeenkomst, een kleurenexplosie die eruitziet als een vredige schoonheidsoorlog of een golf van lichamen en voorwerpen. Een vlucht tropische vogels, een ballroomdans waarbij mensen in koppel lijken te dansen, maar eigenlijk solo ronddraaien in kleurrijke jurken die over de grond slepen. Kortom, de tsunami's van onze tijd.

De ideeën zijn gebaseerd op het simuleren van een beeld dat je nooit kan aanraken – zoals in een staat van delirium of een hallucinatie – en dat finaal in een zwart gat verdwijnt.

SLAMMING DOORS

SLAMMING DOORS — 2025-2027

Online episodes: 2025-2026

Live voorstelling (special): 2027

In samenwerking met: NTGent

Andere partners: tbc

Slamming Doors is een vrije ruimte. Een kunstenaarsatelier waar gesprekken plaatsvinden. Een online platform voor open research en reflectie op actuele kwesties.

Vanuit deze specifieke artistieke werkruimte worden episodes aangemaakt en gedeeld: **filmpjes die in hun vorm verwijzen naar de sitcom als populair genre**. Meer bepaald gaat het daarbij over het systemische van dat televisieformat. Zoals de stelligheid van de dialogen (er is in een *sitcom* geen tijd of plaats voor een eerlijke aarzeling), of de nood aan een punchline, volgens een beproefd ritme.

Algemeen gesproken is de snelheid van primordiaal belang: een *sitcom* serveert laagdrempelig verbaal entertainment aan een hoog en strak tempo. Dat maakt het genre geruststellend (voor de kijker of consument) en bepaalt hun *unique selling point* voor de producenten: het is als genre vooral een commerciële investering.

Met de online reeks *Slamming Doors* installeert Miet Warlop een sociale katalysator die nadrukkelijk andere inhoud toelaat dan de gekende sitcoms op televisie. De referenties naar het format – de snelheid, de stelligheid – zijn louter metaforisch.

(De titel *Slamming Doors* verwijst naar een typische situatie waarin een van de personages met slaande deuren vertrekt, vaak na een hoogoplopende discussie.)

Via dit nieuwe platform wil Miet Warlop investeren in teksten, als artistiek onderzoeksdomein, met bijzondere aandacht voor onze spreektaal. *Slamming Doors* heeft dus een labofunctie waarin ook performers – of andere medewerkers van Irene Wool – hun inspiratie van dat moment kunnen delen (of uittesten). *Slamming Doors* vertrekt vanuit de vaststelling dat veel gesprekken in de samenleving overheated zijn, onder meer door de sociale media.

Door de serie nadrukkelijk in haar eigen atelier in Brussel te situeren, creëert Warlop bewust een opening in haar werking: het online publiek is welkom om mee na te denken over hedendaagse kwesties en urgente topics. Het streefdoel is om via *Slamming Doors* een gemiddelde van 25 episodes per jaar online te publiceren. Aan het einde van dit traject zal het onderzoek uitmonden in een live performance (een special), o.a. in NTGent.

Naast het tekstonderzoek geldt *Slamming Doors* ook als research in fysieke taal: hoe gedragen acteurs zich in een *sitcom*? En wat maakt die performance anders dan in theater?

Liefde, lijden, hoop, humor, eenzaamheid, afscheid: wat de gespreksonderwerpen betreft is alles mogelijk in *Slamming Doors*. Er zijn geen taboes. Sharing is caring, indeed.

Slamming Doors zal als onderzoeksplatform inspiratie bieden voor toekomstige producties van Irene Wool. Maar we mikken vooral op lessen voor het leven. How to deal with things.

FOAM HEADS

FOAM HEADS

Première: 2026

Foam Heads gaat over de wil om te delen en te transformeren in alle anonimiteit. Het bestaat uit een oproep naar mensen die hun verhaal willen delen, over een ver verleden, hun huidige situatie of een toestand waar ze in willen transformeren. Het gaat over het vieren van de absurditeiten in het leven, en hoe we denken deze op een geprogrammeerde manier te kunnen oplossen. Waar we nu om huilen, lachen we over enkele jaren mee.

Ik denk daarbij aan Pythia, het orakel van Delphi: het lijkt dat we door een externe bron geholpen worden, maar eigenlijk raden we zelf de juiste oplossing voor ons probleem: de waarheid of juiste beslissing zit in ieder van ons besloten, vanaf het moment dat er bewustwording is.

Foam Heads biedt de intro op de introspectie en de mogelijkheid je anders te voelen – ook al start dat met een ander kapsel.

